

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 773/2024
26.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Којић, председника већа, Александра Степановића, Биљане Синановић, Бојане Пауновић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Саше Милинчића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.199/23 од 25.12.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.28/24 од 06.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 26. јуна 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Саше Милинчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр.199/23 од 25.12.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.28/24 од 06.03.2024. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К бр.199/23 од 25.12.2023. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које дело је осуђена на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је обавезана да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, што ако не учини у остављеном року, новчана казна ће се заменити казном затвора, рачунајући сваких 1.000,00 динара новчане казне као један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да на име трошкова кривичног поступка – заступања приватног тужиоца од стране адвоката исплати приватном тужиоцу ББ износ од 225.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, с тим што је приватни тужилац за остваривање имовинско-правног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.28/24 од 06.03.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА – адвоката Саше Милинчића, а пресуда Основног суда у Чачку К бр.199/23 од 25.12.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Саша Милинчић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, те због повреде одредаба чланова 440, 500, 501. став 1. и став 2, 502. и 503. ЗКП, као и повреде члана 14, 22. и 170. став 1. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе, а приватног тужиоца обавезати на накнаду трошкова кривичног поступка на име одбране окривљене АА.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене у поднетом захтеву наводи да приватна тужба не садржи субјективни елемент кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, због ког је окривљена оглашена кривом, а због чега њене радње не представљају кривично дело.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховни суд оценио је неоснованим, из следећих разлога:

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, чини онај ко увреди другог.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, те чињеницу да је у изреци првостепене пресуде наведено да је окривљена АА дана 13.04.2022. године, око 16,00 часова, способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свесна да је њена радња забрањена, при чему је хтела њено извршење, са окућнице свог супруга приватном тужиоцу, који се налазио на свом имању, у намери његовог омаловажавања, око 7 – 8 пута упутила речи „Мајмуне“ и „Дабогда црко“, то по оцени Врховног суда из изреке јасно произилази да се у напред описаним радњама окривљене стичу сва субјективна (способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свесна да је њена радња забрањена, при чему је хтела њено извршење и објективна обележја (упућивањем речи „Мајмуне“ и „Дабогда црко“, која су реално увредљива за било које лице) кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, због ког је окривљена правноснажно оглашена кривом.

При томе је без значаја чињеница да првобитно поднета приватна тужба не садржи субјективне елементе овог кривичног дела, имајући у виду да је пуномоћник

приватног тужиоца ББ – адвокат Радисав Новковић дана 01.11.2023. године прецизирао приватну тужбу (чији је диспозитив истоветан изреци првостепене пресуде), и да је у прецизираној приватној тужби наведено да је окривљена критичном приликом била способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, као и да је била свесна да је њена радња забрањена, те да је хтела њено извршење, при чему „намера омаловажавања“ није законом прописано обележје кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Из наведених разлога, поднети захтев одбијен је као неоснован у делу у којем се правноснажне пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљене, као разлог подношења захтева, у уводу истиче и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљенима преко бранилаца. Међутим, како наводи захтева не садрже објашњење у чему се истакнуте повреде конкретно састоје, односно на који начин суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца и на ком незаконитом доказу се нижестепене пресуде заснивају, имајући у виду да Врховни суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП, те да није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему конкретно огледају истакнуте повреде закона на које се само формално у уводу захтева указује, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио, јер нема законом прописан садржај.

Поред тога, бранилац у захтеву указује и на повреде одредаба чланова 440, 500, 501. став 1. и став 2, 502. и 503. ЗКП, па како наведене повреде у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен, а у погледу повреда кривичног закона (чл. 14, 22. и 170. став 1. КЗ), захтев браниоца није посебно разматран јер је повреда кривичног закона оцењена у разлозима ове пресуде који се тичу члана 439. тачка 1) ЗКП.

Са свега изложеног, а основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Којић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић